

glasilo
šentpeterske
župnije
v Ljubljani

ZVONO ŠENTPETERSKI 5

maj 2021

Kaj pa zdaj?

Sredi meseca maja bo v naši župniji sv. birma. Osemnajst kandidatov bo prejelo darove Svetega Duha. Pogosto slišimo, da je birma zakrament, ki predstavlja »krščansko polnoletnost« ali zrelost, ker po birmi ni več »klasičnega verouka« in vsi birmanci postanejo zreli kristjani, ki živijo iz vere. Pa je tako?

Že desetletja ugotavljamo, da o krščanski polnoletnosti ali zrelosti ni sledu, dogaja se nasprotje tega, oddaljitev ali slovo. Namesto začetka imamo konec, namesto življenja iz vere nastopa »duhovna suša«, zasebno ali »skrito« življenje brez živega odnosa z Bogom in ločitev od župnije. Namesto misijonarstva nastopa miselnost, da nikomur ni treba stopiti ven; vsi lahko lepo ostanemo notri v vlogi pasivnih gledalcev pri nedeljskih in prazničnih mašah.

Danes v naših župnijah kljub letom in letom verske vzgoje (beri: verouka) večina katoličanov ostaja zaspanih, pasivnih potrošnikov »lahke religije«, v glavnem nevednih o osnovah svoje vere, ki se ne znajdejo v Svetem pismu, ter njihovo molitveno in duhovno življenje ostaja povečini nespremenjeno še iz otroštva. Tako se zdi, da to nikogar ne moti preveč ali vsaj ne dovolj, da bi kaj ukrenil.

Lep zgled mladih, dejavnih vernikov so tudi animatorji šentpeterskih oratorijev

Kaj pa zdaj? Glavna naloga zrelega kristjana je biti misijonarski učenec »tam zunaj«, v svetu, v vsakdanjem življenju, ne le pri maši ali v župnijskih prostorih. Apostol Pavel svojo službo opisuje tako: »Vsakega človeka spodbujamo in vsakega človeka poučujemo z vso modrostjo, da bi vsakega napravil popolnega v Kristusu« (Kol 1,28). V tem apostol narodov ni nič drugačen od staršev, ki otrok ne želijo le tolažiti in skrbeti zanje, ampak jih tudi hranijo in želijo videti, kako odraščajo in končno dosežejo zrelost.

Staršem se ne bi zdelo »prisrčno«, če bi prišli domov in našli svojega triindvajset let starega otroka pri zdravi pameti, kako sedi na kavču in sesa palec. Zakaj imamo torej tako veliko strpnost do vernikov, ki so celo življenje duhovno obstali na tej ravni? Prepričan sem, da moramo opustiti sprejemanje tako velike nezrelosti kot nečesa normalnega, tako da je sploh ne opazimo več. Cerkev oziroma župnija, ki vzgaja misijonarske učence, nosi v svojem srcu željo, da ljudi pripelje od nezrelosti k zrelosti. Župnija, kjer je večina članov duhovnih otrok, je opustila osredno nalogo, da bi vsi dosegli zrelost v Kristusu.

Prva naloga duhovnika je voditi vernike k hrani in vodi, da lahko rastejo in dozorevajo. Tako je končni cilj pastoralne oskrbe pripeljati ljudi k zrelosti in ne da duhovnik opravlja vse delo služenja sam. Duhovnik ima v svojem poslanstvu tri glavne naloge: oznanjati Božjo besedo, obhajati zakramente in voditi Cerkev. Vse druge službe in zadolžitve ne le da more predati drugim, ampak jih tudi mora. Ko župljani dozorevajo v svojem krščanskem življenju, jih moramo poklicati v službe glede na njihove darove in jih usposobiti, da jih lahko opravljajo. Na ta način postanejo župljani misijonarski učenci, ki so usposobljeni in uvedeni v služenje – tega pa ne opravljajo kot uslugo duhovniku, ampak ga v občestvu z duhovnikom vzamejo za svoje. Ker se že ves čas vse službe in služenja vrtijo okrog duhovnika, se zgodi dvojje: hitro izgori, a še pomembnejše: glede na raznolikost obveznosti izvaja zelo omejeno pastoralno oskrbo.

Cilj pastoralne oskrbe je spodbuditi in usposobiti vernike, da prevzamejo svoj del, in tako se Cerkev izgrajuje. Po tem vzorcu župljani dozorevajo v Kristusu in postanejo misijonarski učenci, ki hrepenijo po služenju.

p. Cristian

Leto sv. Jožefa

2. Oče v nežnosti

Jožef je videl, kako Jezus iz dneva v dan raste v »modrosti, starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh« (Lk 2,52). Kakor je Gospod storil Izraelu, tako ga je on »učil hoditi, ko ga je držal za roko. Zanj je bil kot oče, ki dviga otroka k licu, ki se sklanja k njemu, da bi mu dajal jesti« (prim. Oz 11,3-4).

Jezus je v Jožefu videl Božjo nežnost: »Kakor oče izkazuje usmiljenje nad otroki, Gospod izkazuje usmiljenje nad tistimi, ki se ga bojijo« (Ps 103,13). Jožef je gotovo slišal, kako je v sinagogi med molitvijo psalmov odmevalo, da je Izraelov Bog Bog nežnosti, ki je dober do vseh, in da je »njegovo usmiljenje nad vsemi njegovimi deli« (Ps 145,9).

Zgodovina odrešenja se »v upanju proti upanju« (Rim 4,18) uresničuje skozi naše slabotnosti. Prevečkrat mislimo, da Bog zupa samo v dobre in zmagovite dele v nas, v resnici pa se večina njegovih načrtov uresničuje preko naših slabotnosti in kljub njim. Zaradi tega je sv. Pavel rekel: »Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: 'Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.' Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč« (2 Kor 12, 7-9). Če je to perspektiva odrešenjske ekonomije, se moramo naučiti sprejemati svojo slabotnost z globoko nežnostjo.

Hudič nas sili, da na svojo krhkost gledamo z negativno sodbo, Duh pa jo pokaže z nežnostjo. In nežnost je najboljši način, da se dotaknemo tega, kar je krhkega v nas. Stegnjeni prst in sodba, ki ju uporabljamo v odnosu do drugih, sta zelo pogosto znamenje nesposobnosti, da bi v sebi sprejeli svojo lastno slabotnost, svojo lastno krhkost. Samo nežnost nas bo rešila pred delom Tožnika (prim. Raz 12,10). Zato je pomembno srečati Božje usmiljenje, zlasti v zakramentu sprave, ko doživimo resnico in nežnost. Protislovno je, da nam tudi Hudič lahko pove resnico, a če to stori, je zato, da nas obsodi. Mi pa vemo, da nas Resnica, ki prihaja iz Boga, ne obsoja, ampak nas sprejema, nas objame, nas podpira, nam odpušča (prim. Lk 15,11-32): pride nam naproti, nam vrne dostojanstvo, nas postavi na noge, nam pripravi praznik zaradi tega, ker je »ta moj sin bil namreč mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden« (v. 24).

Božja volja, njegova zgodovina, njegov načrt gredo tudi skozi Jožefovo stisko. Jožef nas tako uči, da verovati v Boga vključuje tudi verjeti, da On lahko deluje tudi skozi naše strahove, našo krhkost, našo slabotnost. Uči nas, da se sredi viharjev življenja ne smemo bati Bogu prepustiti krmila našega čolna. Včasih hočemo nadzorovati vse, a On ima vedno širši pogled.

(Se nadaljuje)

Napovednik

- V soboto, 1. maja, pričnemo s šmarnicami. Zjutraj bomo brali šmarnice za odrasle, zvečer za otroke. Lepo vabljeni!
- V mesecu maju bomo vsak dan ob 17.55 uri izpostavili Najsvetejše, molili rožni venec in litanije Matere Božje. Lepo vabljeni!
- V ponedeljek, 3. maja, bo po večerni sv. maši srečanje Karitas.
- V petek, 14. maja, bo v cerkvi pred večerno sv. mašo molitev v spomin na sv. Maksimilijana Kolbeja.
- V četrtek, 6. maja, bo pri večerni sv. maši začetek birmanske devetdnevnice k Svetemu Duhu.
- V četrtek, 13. maja, bo praznik Gospodovega vnebohoda. Sv. maše bodo po prazničnem razporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30.
- V nedeljo, 16. maja, bo ob 10.00 v naši župniji slovesnost sv. birme. Redna sv. maša ob 9.00 bo darovana kot vsako nedeljo v letu. Osemnajst birmancev, njihove starše in botre priporočam v molitev.
- V ponedeljek, 31. maja, bo pri večerni sv. maši (18.30) zaključek šmarnične pobožnosti.
- Od 1. do 4. junija bodo potekale neposredne priprave na župnijski praznik prvega svetega obhajila.
- V nedeljo, 6. junija, bo ob 10.00 v naši župniji slovesnost prvega svetega obhajila. Redna sv. maša ob 9.00 bo darovana kot vsako nedeljo v letu. Šest prvoobhajancev in njihove starše priporočamo v molitev.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi Oznanila in Šentpetski zvon. Vabljeni k ogledu.